

José Vriens

Gestolen tijd

GROTE LETTER BIBLIOTHEEK
DEVENTER

1

De regen sloeg in grote druppels tegen de ramen. Wat zacht aarzelend was begonnen, leek nu een stroom waaraan geen einde kwam. Het water dat van de ramen gleed, vertroebelde het zicht naar buiten. De lucht erachter was donker en zwaar. Een dreigende wolkenmassa kwam in rap tempo voorbij. Deze regen was slechts het begin van wat hun nog te wachten stond. Er werd een storm voorspeld, code oranje was afgegeven.

Zelfs door het dichte raam hoorde Bertie de storm naderen, het geloei en gehuil van de wind om de hoek van het huis. Dat was dan meteen het nadeel van hun vrijstaande huis; de wind had hier vrij spel.

Bertie huiverde en trok het dekbed nog iets dichters om zich heen. De verwarming stond aan en het was absoluut niet koud in de slaapkamer, toch zat er een kilte in haar botten die zich niet liet verjagen door alle warmte om haar heen.

In de kamer naast de hare klonken stemmen, onder andere van Stefanie, de kraamhulp. Ze was aan het schoonmaken en had daarnet stof afgenomen in deze slaapkamer. Het hoge stemmetje van Romi kwam overal bovenuit, al kon Bertie

niet precies verstaan wat ze zei. Haar dochttertje van bijna twee vond het prachtig om de kraamhulp met alles te helpen; met het verzorgen van haar nieuwe broertje, en zelfs poetsen vond ze schitterend.

Waar was Ron eigenlijk? Hoorde hij op dit tijdstip niet thuis te zijn? Moest hij geen boodschappen doen? Hij was weggegaan om nog even wat te doen op de zaak, had hij een paar uur geleden gezegd. Met een uurtje zou hij terug zijn. Die uurtjes van hem duurden vaak langer dan zestig minuten, wist Bertie inmiddels.

Stefanie mocht geen boodschappen doen, zij was er voor moeder en kind, kinderen in dit geval. Dat wist Ron toch?

Jammer dat het nog even duurde voordat haar moeder zou komen. Ze had beloofd een paar dagen te komen helpen in het jonge gezin, maar zolang er een kraamhulp in huis was, had dat geen enkele zin, dan liepen ze elkaar alleen maar in de weg, volgens haar moeder.

Vanwege de boerderij die ze niet zomaar in de steek konden laten en de afstand – van Julianadorp naar Roosendaal was dik twee uur rijden – was het niet zo eenvoudig om even hierheen te komen en te helpen. Net na de bevalling

waren haar ouders wel even geweest om het nieuwe kleinkind te bewonderen.

Via de babyfoon hoorde Bertie geluid in de babykamer. Was Romi daar bezig of werd de baby net wakker? Nu alweer, verzuchtte ze in gedachten. Het was toch nog geen voedingstijd? Bertie wist het niet meer zo precies, wanneer ze de baby voor het laatst had gevoed. Ze was na de laatste voeding in slaap gesukkeld. Afgelopen nacht had ze niet veel geslapen. Hoewel ze niet veel meer hoefde te doen dan hier wat te liggen en de baby te voeden, was ze na drie dagen nog altijd hondsmoe van de bevalling.

Beerend was vannacht een paar keer wakker geworden en had zijn zusje met zijn gehuil ook wakker gemaakt. Ron had natuurlijk overal doorheen geslapen en werd pas wakker toen de beide kinderen bij hen in bed lagen, Beerend aan de borst en Romi tegen Ron aan.

‘Je had me wakker moeten maken,’ had hij verontwaardigd gereageerd. ‘Dit hoef jij nu toch nog niet te doen.’

Net of ze niet had geprobeerd hem wakker te krijgen. Het had geen zin kwaad op hem te worden, hij sliep overal doorheen. Romi had hij ook nooit gehoord als ze 's nachts hilde, alleen in de

eerste week vlak na haar geboorte, maar na een poosje was het nachtelijke gehuil kennelijk niet meer tot hem doorgedrongen.

‘Maak me dan wakker, je hoeft niet alles alleen te doen,’ zei hij in het begin ’s morgens. Na een poosje was hij daarmee opgehouden.

Lotte, haar vriendin, durfde zelfs te beweren dat Ron zich slapende hield en haar het werk liet opknappen.

‘Welnee, zo erg is het heus niet,’ had Bertie haar man verdedigd. ‘Hij is nog niet wakker te krijgen als je een kanon naast hem afschiet. Het heeft voor mij toch geen zin om te blijven liggen als ik toch al klaarwakker ben?’ Zij had zich erbij neergelegd, het was niet anders. Ook al betekende het voor Bertie dat ze overdag gebroken was als de baby ’s nachts een paar keer wakker was geweest. Gelukkig had ze nu nog tien weken kraamverlof. In die tijd was Romi door gaan slapen, hopelijk lukte dat ook met haar broertje.

‘Zullen we Beerend naar mama brengen?’ hoorde Bertie nu duidelijk de stem van de kraamhulp door de babyfoon.

‘Ikke tage,’ riep Romi.

‘Je mag hem straks wel even vasthouden, als je op bed zit. Beerend is een beetje te zwaar

voor jouw kleine armpjes,' leidde Stefanie dat in goede banen.

Hun stemmen klonken inmiddels op de overloop en al snel werd de deur opengegooid door Romi. Ze klom op bed.

'Ikke Bee-end vashouwe.' Romi ging in de kussens zitten tegen de achterwand van het bed, daarbij geen acht slaand op het feit dat ze haar moeder raakte met haar maaiende beentjes.

'Kijk een beetje uit, snoes,' mompelde Bertie. Ze duwde zich omhoog in de kussens. Kon ze nog even naar het toilet, vóór de voeding? Het geluid van een klagelijk huilende Beerend kwam dichterbij. Hm, zo te horen zat dat er niet meer in.

'Dag mama, hier is je zoontje weer. Hij heeft honger.' Stefanie kwam binnen met de baby in haar armen.

'Ik moet naar het toilet, kan dat nog even?'

'Vast wel. We houden die kleine jongen wel even bezig. Ga maar snel.'

Snel zou het echt niet gaan. Soms voelde ze zich een oud mens, zo traag als alles ging. Moeizaam schoof Bertie haar benen naar de rand van het bed. Ze kwam voorzichtig omhoog om de hechtingen te ontzien. Na de toiletgang

moest er gespoeld worden, afdrogen, een nieuw verband en al dat gedoe om te voorkomen dat ze een infectie kreeg. Nodig, dat wist Bertie best, maar o zo vervelend als je haast had.

Terwijl ze in de badkamer bezig was, drong het klagende gehuil van de baby tot haar door. Het duurde Beerend veel te lang. Hoe moest dat straks als ze alleen was? Als de kraamhulp niet meer kwam? Haar moeder kwam dan nog wel een paar dagen helpen, maar daarna moest ze het echt zelf gaan doen. Daar zag ze nu al tegen op.

Ze slofte terug naar de slaapkamer. Romi had Beerend in haar armen, maar aan haar gezichtje was duidelijk te zien dat ze die huilende baby maar niks vond.

Stefanie had inmiddels het dekbed teruggeslagen en de kussens opgeschud, zodat Bertie de baby rechtop zittend kon voeden, met een kussen onder haar arm. Ze ging op bed zitten en schoof haar benen weer onder het dekbed. De koude van de overloop had haar onaangenaam verrast.

‘Hier is je kleine man, mama.’ Stefanie nam de baby van Romi over en legde hem in de armen van Bertie.

Even ging er een schok door Bertie heen en wilde ze haar armen wegtrekken.

Stefanie had die beweging kennelijk opgemerkt en keek haar onderzoekend aan. ‘Alles goed?’ vroeg ze op zachte toon. ‘Heb je pijn of voel je je niet lekker?’

‘Het is niks,’ mompelde Bertie. Ze nam de baby over en legde hem aan. Het klagende huielen verstomde zodra hij haar tepel in zijn mondje nam.

Hoewel Bertie het heerlijk had gevonden dat ze Romi twee jaar geleden zelf kon voeden, had ze dat gevoel dit keer helemaal niet. Ze genoot er niet van. Het was haast vanzelfsprekend dat ze borstvoeding was gaan geven. Daar had ze eigenlijk niet eens aan getwijfeld en nog minder over nagedacht, maar nu ze een paar dagen verder waren, kwam die twijfel wel. Waarom moest zij hem voeden? Op die manier kon ze deze taak nooit eens uit handen geven.

Bertie herinnerde zich nu weer hoe lastig het was geweest met Romi, toen ze na tien weken weer was gaan werken. Melk afkolven; flesjes klaarzetten in de koelkast om mee te nemen naar het kinderdagverblijf; het teveel invriezen voor een volgende voeding. Wat een gedoe

was het geweest. Dat wilde ze niet nog een keer meemaken. Dan maar minder lang zelf voeden. Voordat de tien weken om waren, kon ze die borstvoeding best afbouwen, nam Bertie zich voor. Ze zou zich dit keer niet gek laten maken door iedereen die riep dat je een baby zo lang mogelijk zelf moest voeden, dat hij daarmee de beste start kreeg. Hele programma's werden er gewijd aan de voordelen van borstvoeding. Prima, maar waarom hoorde je nooit iets over de nadelen? Dan gaven die lui niet thuis, of ze deden het af met: het verstevigt de band tussen moeder en kind. Je moet er iets voor over hebben, het is maar zo'n korte tijd in een heel leven.

Fijn, maar vader mocht ook best een band opbouwen, en dan niet met haar afgekolfde melk. Dat gedoe iedere keer wilde ze niet meer, daar had ze echt geen zin in. Ze was toch geen koe, dacht ze opstandig.

Kennelijk voelde Beerend haar boosheid aan. Hij liet haar tepel los, keek haar met grote ogen aan en zette vervolgens een keel op.

Stefanie kwam op het gehuil af. 'Wat is er aan de hand? Wil het niet lukken?'

'Ik heb geen idee, hij liet opeens los,' mompelde Bertie met een licht schuldgevoel.

Stefanie nam de baby over van Bertie en legde hem tegen haar schouder aan. ‘Misschien heeft hij te veel lucht ingeslikt.’

Romi, die al die tijd tevreden naar haar broertje had liggen kijken, klom van bed. ‘Bee moet tinke.’ Ze kwam niet veel later terug met haar beer en een poppenflesje, waarmee ze opnieuw op bed klom om de knuffelbeer eten te geven.

Op het moment dat Stefanie naar huis ging, was Ron nog altijd niet terug van zijn werk. Waar bleef die man van haar nu toch? Was dat werk dan echt zo veel belangrijker dan zijn gezin? Had hij niet in de gaten dat zijn vrouw nog lang niet fit genoeg was om alles alleen te doen?

Bertie wond zich erover op. Ze had hem al een paar keer gebeld en steeds had hij gezegd dat hij er zo aankwam. Dat ‘zo’ duurde nu al uren. Inmiddels was ze naar beneden gegaan omdat Romi en zij toch iets moesten eten. Stefanie had een maaltijd voor hen gekookt die ze alleen maar op hoefde te warmen, maar daarna kwam het op haar neer. Romi moest gewassen worden en naar bed gebracht, vervolgens was het weer tijd voor de volgende voeding van Beerend.

Over het huishouden hoefde Bertie zich